

6.65 inkl. moms

Danmark D.kr 9.75 inkl. moms Finland Fm 6.00 Norge N.kr 9.50 inkl. moms

MC Nytt



NR 1 1978 JANUARI ÅRGÅNG 20



den längsta natten:

NOVEMBERKÅSAN!



KÅSANATT

—Blot för vikingar, men ej för veklingar!

Kåsanattens köld är inte alltid hård, ty detta mandomsprov för motorcyklister är verkligen svettigt. Men Kåsanatten är en lång natt för de, vilka inte hör hemma i kategorin "vi som gillar blod, svett och tårar" – eller som det mera drastiskt uttryckes då och då, man och man emellan i de svettiga kletställen: – Vi som tar i så det luktar . . .

Det är natt för mc-Sverige. En gång om året. Den natten då den mest traditionsmättade tävlingen av alla går av stapeln. Kåsan. Legendarisk sedan 1916.



KÅSA SPECIAL:
Stefan Björklund



Stora bilden: Hans Hansson, Tibro MC – Kåsaigigant och segerherre med Husqvarna 360 cc Automatic.

Ovan t.h.: Kåsanattens köld är hård. Stundtals i alla fall. En slurk kaffe smakar gott för Tommy Thomsson, innan han vrålar vidare med sin 250 cc Husqvarna.

Nedan t.h.: Kåsan måste vandra vidare! Detta sker bäst och lättast genom att gamla vinnare producerar nya påläggskalvar. Här är en av dom, Dick Nilsson med Husqvarna 250 cc. Fadern heter Bill i förnamn, dubbel Kåsavinnare.



Hasse missade – Torbjörn kom igen!

REPORTAGE:
MC-NYTT'S UTSÄNDE
TOMMY JOHANSSON

Något speciellt

Novemberkåsan är en alldeles speciell tävling. Det är Sveriges äldsta traditionstävling. För 62 år sedan gick den första Kåsan av stapeln i Stockholm där Gunnar Enderlein segrade på sin Royal Enfield. Sedan dess har sju vandringspokaler erövrats för alltid – den som uppnått tre segrar i en vandringspokal får behålla den för alltid.

Nu kämpar man om den åttonde upplagan av Novemberkåsan. Den är skänkt av de legendariska bröderna Carlsson från Stockholm, där Bertil och Eskil var de mest kända med otaliga segrar i jordbane- och isbanetävlingar men också i tillförlitlighet vid tiden omkring andra världskriget.

Hasse Hansson, som tog hem den sjunde Kåsan för alltid i och med segern i Örebrokåsan 1974, har sedan dess tagit två raka inteckningar i den åttonde Kåsan, 1975 i Arboga och 1976 i Uppsala. Därmed hade Hasse chansen att bli legendarisk på två sätt, dels genom att vinna i tre raka tävlingar som Rolf Tibblin gjorde '60, '61 och '62, dels genom att bli den första efter Gunnar Kalén att vinna två Kåsor.

Men konkurrensen var hård. Hasses klubbkamrat Thomas Gustavsson har varit i storform hela hösten och flera gånger visat att Hasse inte längre går säker. Dessutom fanns Hasses värste konkurrent om den sjunde Kåsan, Torbjörn Jansson med. Torbjörn vann två inteckningar i sjunde Kåsan och var hårdaste konkurrenten i Örebro där dock Hasse dök upp med det nya Boschljuset och därmed var i det närmaste oslagbar under nattetappen, Torbjörn är känd som "specialist" på stenigt underlag. Han trivs när det "bonkar" och slår, har många timmars träning hemma i Uppland tillsammans med Bill Nilsson på just sådant underlag. Om det är något som SMK Dalas T-terräng blivit känd för under senare år så är det också de steniga spåren.

Upplagt för hård kamp

Därmed var det upplagt för hård kamp. Start och målplats var förlagd till Falu kommuns förråd, Ingarvet i Falun. Först ut var arrangörsklubbens, Carl-Arne Skogqvist, som startade kl. 09.01 på lördagen. Därefter följde 79 förare med namn som Torbjörn Jansson, Steve Tell, Thomas Gustavsson, Berndt Enö, Hasse Hansson, Nils-Erik Zell m.fl.

Dagsetappen gick smärtfritt för de flesta. Hårdast startade som väntat Torbjörn Jansson, Thomas Gustavsson och Hasse Hansson, som öppnade i ett mördande tempo.

forts på sid 36



Den 53:e Novemberkåsan blev en snabb affär i regi av SMK Dala. Det blev ingen hård tävling i faluterrängen, därtill var vädrets makter allt för nådiga. Visserligen hade det regnat mycket innan och var blött i markerna, men un-

der själva tävlingen var det toppenfint höstväder. Regn, blåst och snö lyste med sin frånvaro.

Banan var 6 mil varav 5 mil specialsträckor som kördes 2 varv på dagen och skulle ha körts 3 varv på natten. Men

nattetappen kortades av ett varv då tävlingsledningen befarade att det skulle bli för sönderkört i spåret.

Trots avkortningen var det bara cirka hälften av de 80 startande som klarade av de 25 milen.

Nils-Erik Zell från Tibro sparkar igång sin Husqvarna Automatic vid starten för nattetappen.



Segraren Torbjörn Jansson får hjälp av sitt serviceteam från Göta MS med crossåkarkollegan Lasse Axelsson i spetsen. Det är Lasse som kröker ryggen medan Torbjörn läskar sig med en kopp.

Skene MS Per-Gunnar Wing tar sig fram säkert i det halkiga Kåspåret. Den framfarten räckte till en 18:e plats i totalprislistan.



Ingemar Österberg får hjälp vid ett tankningsuppehåll under natten av fru Sylvia och övriga i servicegänget.



Tibros vinnande klubbtag med fr.v. Hans Hansson, Nils-Erik Zell och Torbjörn Gustavsson var verkligen svårlagna. Vad sägs om placeringarna 2, 3 och 4 – inte illa.

KÅSAN '77 □ □ □ □ □ □ □

forts fr föreg sid

För-Hasses del var det frågan om att skaffa en ledning redan från början för att han skulle ha någon chans att ta hem tredje och sista teckningen.

Men det visade sig att både Torbjörn och Thomas var snabbare än Hasse på de två dagvarven. Torbjörn hade ryckt åt sig en ledning med 3 minuter före Thomas som hade 10 sekunder till godo på Hasse.

Av de mera namnkunniga konkurrenterna fick Anders Flodberg bryta med motorfel, Bo Thörnblom åkte omkull och skadade gas-handtaget så han inte kunde fortsätta och Per Grönberg fick ta sin mats ur skolan då motorn skar.

Tre västtyska förare hade kommit upp till dalaskogarna för att prova på riktig svensk-T. Bäste man låg dock så långt ner som på 49:e plats, andremannen på 57:e medan den tredje aldrig startade.

Ett par timmars välbehövligt uppehåll för vila och montering av extraljus följde.

Hektisk jakt

57 av de ursprungliga 80 var kvar till nattetappen som startade 18.01. Spänningen steg bland de många entusiasterna ute i novembermörkret. För nu skulle det bli åka av, Thomas och Hasse skulle göra allt för att jaga in Torbjörns försprång.

Torbjörn åkte omkull och tappade ett par minuter samtidigt som han slog sönder ett lyktglas under det första nattvarvet. Men det

fanns fortfarande tid till godo och han kunde hålla en knapp ledning ända in i mål.

Ingen i toppen, eller i övrigt var dock helt problemfri, Hasse åkte också omkull och satt fast några dyrbara minuter.

Men som alltid i Kåsan var marginalerna mindre än det kan synas av tiden. Torbjörn fortsatte mot mål med bara en lycka då han ansåg att han klarade sig bra med den. Men i den sönderslagna strålkastaren slog tydligen sladdarna ihop och orsakade spänningsförluster som gjorde att han fick mycket dåligt ljus mot slutet. Där kunde segern gått upp i rök!

Nils-Erik Zell hade tur i oturen. Bara 100 meter före varvningen på nattetappens första varv slutade drivpaketet att fungera på hans Husqvarna Automat. Bytet av ett sådant drivpaket går dock snabbt och han klarade av det utan tidsförluster innan han gick ut på sista nattvarvet. Där kunde lagsegern för Tibro ha gått – men man hade förstås duktiga B-klassegraren Örjan Åberg i fickan. Tibro grejade nu en överlägsen lagseger med Thomas på andra plats, Hasse 3:a och Nils-Erik 4:a.

Dag Edlund, Huskvarnas duktiga T-förare, gjorde en strålande insats. Bästa 125:a och en sjätteplats totalt är inte dåligt i det här sällskapet. Som vanligt gjorde "altmeister" Ingemar Österberg bra ifrån sig, en femteplats blev belöningen för denne 43-åring. Bland de yngre körde Torbjörn Winzell fint med Torbjörn Janssons fjolårs-Maico och blev sjuva placeringen före Huskvarnas på-lågskälva Pelle Granqvist.

Berndt Enö körde för dagen en 175 cc Zündapp men kom inte överens med nyförvärvet och blev inte bättre än nia följd av klubbkompisen Steve Tell på tionde plats.

Arrangemanget var som väntat mycket bra. SMK Dala har en säker tävlingsstab och allt från kringarrangemangen till själva tävlingen klaffade perfekt.

Kåsasegraren, har ordet:

● Det här var en rolig seger. De senaste åren har det ju handlat mest om Hasse eller mig, nu var Thomas Gustavsson med i leken också vilket gjorde det hela ännu ovissare. Jag gillade banan, stenig terräng är kanske inte det bästa jag vet, men eftersom jag kör ganska hyggligt på sånt underlag så ger det mig vissa fördelar. Därför är det också naturligt att jag tyckte om SMK Dalas slinga med mycket sten i botten.

Jag körde min vanliga 390 Husqvarna. Alltså inte automaten och dessutom körde jag min egen ägandes maskin. Inget fabriksstöd. I en tävling av Kåsatyp råkar alla ut för större eller mindre problem och för min del började det redan på 2:a sträckan under det allra första varvet. Då nöp Qvarnan och jag tänkte att nu är det snart färdigkört. Men lite lättare gaspdrag och mer olja i soppan vid nästa tankningsuppehåll gjorde susen. Motorn gick bättre och bättre och det var slut med problemen på den kanten.

Sen gick fästet för ljuddämparen av på första transporten på nattvarvet. Kunde laga det men blev en minut sen till start på första specialen. Däremot gjorde jag inget åt det trasiga lyktglaset på ena lampan som jag fick vid en lättare kullkörning i slutet av första nattvarvet. Lyset var så bra att jag ansåg mig gott kunna klara sista varvet med bara en lampa. Men på något sätt började tydligen den trasiga strålkastaren att stjäla ström för lyset blev sämre och sämre och mot slu-

tet hade jag faktiskt problem att ta mig fram utan missar.

Det hade ju regnat mycket men det var mindre surhål än väntat. För min del var det några branta uppförsbackar i slutet av varvet som var största problemet. Där fastnade jag och tappade en hel del under nattvarven.

Arrangemangen var jättefina. Banan var fint preparerad speciellt uppskattade jag att sista sträckan gick så gott som ända fram till varvningen. Det är skönt att vara framme när man kommit i mål på sista specialen och slippa kyla ner sig på landsvägstransporter. En annan fin grej som vi aktiva kanske inte hann med att uppskatta, men som måste ha sitt värde för åskådarna, var att MC-Janssons hade sin butik öppen hela natten.

Det enda tråkiga med Kåsan var egentligen att man ansåg sig tvungna att stryka sista nattvarvet. Det blev ganska uppkört och jag förstår om man inte vill förstöra markerna allt för mycket. Men det var en aning snopet att gå i mål redan vid elvatiden på kvällen. I gengäld kanske det var tur för mig. Man vet aldrig vad som händer och med ett varv till kanske inte den här Kåsasegern varit min...

Nu blir det en verkligt intressant Novemberkåsa 1978. Med Thomas Gustavsson i stöten och flera unga killar som börjar sticka upp så blir det ovissare än någonsin. Dessutom har vi ju alla numera tillgång till något så när lika belysning, en sak som har stor betydelse för jämn-

heten i alla nattävlingar. Och som sagt nästa Kåsa lovar att bli jämnare än på länge, hoppas att vi får en svår och stenig tävling då också. Då ska nog Torbjörn Jansson göra sitt bästa för att hänga med i toppen...

Torbjörn Jansson

